

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie poprawy sytuacji ekonomicznej w sektorze rybołówstwa

COM(2006) 103 wersja ostateczna

(2006/C 318/21)

Dnia 9 marca 2006 r. Komisja, działając na podstawie art. 262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wspomnianej powyżej.

Sekcja ds. Rolnictwa, Rozwoju Wsi i Środowiska Naturalnego, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię w dniu 11 lipca 2006 r. Sprawozdawcą był Gabriel SARRÓ IPARRAGUIRRE.

Na 429. sesji plenarnej w dniach 13-14 września 2006 r. (posiedzenie z dnia 14 września 2006 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 120 do 16 — 9 osób wstrzymało się od głosu — przyjął następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 EKES, mając na uwadze znaczenie gospodarcze i społeczne sektora rybołówstwa w UE, które znacznie wykracza poza jego wkład do PKB ⁽¹⁾, zgadza się ze stwierdzeniem przedstawionym przez Komisję w komunikacie ⁽²⁾, iż mamy do czynienia z kryzysem gospodarczym tego sektora, a także uważa za niezbędne podjęcie działań w celu jej poprawy. Komitet ocenia jednakże, że zaproponowane środki zażegnania kryzysu nie są ani realistyczne, ani wystarczające. Zdaniem Komitetu nie są one realistyczne, gdyż zdecydowana większość przedsiębiorstw to firmy rodzinne, posiadające jeden statek rybacki, działające na łowiskach o ograniczonych zasobach, przy pomocy niewielkiej załogi, podlegające rygorystycznym normom gospodarki połowowej oraz dysponujące minimalnym marginesem swobody w celu wdrożenia działań, które pozwolą na restrukturyzację i zapewnienie krótkoterminowej rentowności firm.

1.2 Z drugiej strony, ponieważ nie istnieje nowy budżet wspólnotowy, odrębny od budżetu przeznaczonego dla IFOR/EFR ⁽³⁾, możliwości zrealizowania w praktyce nowych środków są bardzo ograniczone. Dlatego też EKES uważa, że omawiany komunikat będzie miał niewielkie praktyczne znaczenie dla większości firm.

1.3 Jednakże dla tych przedsiębiorstw, które ze względu na swoje rozmiary będą mogły ubiegać się o pomoc na ratowanie i restrukturyzację, komunikat powinien, zdaniem EKES-u, oferować następujące możliwości:

— ustalić budżet niezależny od środków przeznaczonych w ramach IFOR/EFR,

— zapewnić, aby pomoc na ratowanie była bezzwrotna oraz realizowana w okresie dłuższym niż 6 miesięcy,

— zapewnić, aby programy krajowe, które mają być przedstawione przez państwa członkowskie, były elastyczne i miały

zdolność adaptacji, tak aby pozwolić firmom ubiegającym się o pomoc na szybki dostęp do przewidzianych środków.

1.4 Zdaniem Komitetu, obok pomocy na ratowanie i restrukturyzację zagrożonych przedsiębiorstw należy podjąć inne kroki w celu złagodzenia poważnych konsekwencji wysokich cen paliwa dla przedsiębiorstw połowowych oraz ich załóg. EKES proponuje zwłaszcza Komisji i Radzie przyjęcie następujących środków:

a) zwiększenie progu pomocy *de minimis* do 100 000 EUR na przedsiębiorstwo;

b) czasowe zawieszenie działalności połowowej w przypadku nieprzewidzianych okoliczności, przez które należy również rozumieć kryzys spowodowany wzrostem cenropy;

c) zezwolenie na pomoc w celu sfinansowania premii za kontrakty ubezpieczeniowe, podobnie jak ma to miejsce w sektorze rolniczym;

d) utworzenie specjalnego wspólnotowego funduszu złomowania, dysponującego nadzwyczajnym budżetem, który dawałby pierwszeństwo tym segmentom floty, które mają najwięcej trudności oraz pozwoliłyby na godne zakończenie działalności tym armatorom, którzy pragną to dobrowolnie uczynić;

e) udzielenie przez władze krajowe oraz wspólnotowe, za pośrednictwem pomocy R+D+I ⁽⁴⁾, jak najszerszego wsparcia projektem przedstawionym przez sektor rybołówstwa w celu zwiększenia efektywności energetycznej rybołówstwa, poszukiwania alternatywnych bądź uzupełniających źródeł energii, oraz stworzenia rybackich platform technologicznych;

f) skierowanie wysiłków na zmianę mentalności rybaków w celu zaangażowania ich w komercjalizację produktów rybołówstwa, próbując tym samym zwiększyć wartość dodaną tychże produktów;

⁽¹⁾ Produkt krajowy brutto

⁽²⁾ COM(2006) 103 wersja ostateczna, z 09.03.2006 r.

⁽³⁾ Instrument Finansowy Orientacji Rybołówstwa/Europejski Fundusz Rybołówstwa

⁽⁴⁾ Badania, rozwój i innowacje

- g) korekta przepisów fiskalnych dotyczących rybołówstwa przybrzeżnego, w szczególności dzięki wprowadzeniu zwolnienia z podatku od osób prawnych dochodów uzyskanych przez rynkowe przedsiębiorstwa franszysowe z tytułu ich interwencji przy pierwszej sprzedaży ryb, a także dzięki redukcji VAT w przypadku operacji pośrednictwa przeprowadzanych przez te przedsiębiorstwa;
- h) włączenie floty dalekomorskiej działającej poza granicami wód wspólnotowych do drugiego rejestru, który istnieje w różnych państwach członkowskich UE na potrzeby floty handlowej, zmieniając wytyczne wspólnotowe w sprawie pomocy państwowej dla sektora rybołówstwa.

2. Uzasadnienie

2.1 Sektor rybołówstwa nie tylko zapewnia znaczną część białka potrzebnego człowiekowi do spożycia, lecz stanowi również znaczącą społeczność i ekonomiczną podporę wielu przybrzeżnych społeczności na terenie UE. Według danych Komisji ⁽⁵⁾, rozszerzona UE (UE-25), przy 7 293 101 tonach ryb (połowów i akwakultury), stanowi 5 % całkowitej światowej produkcji w rybołówstwie, będąc drugim największym producentem po Chinach. Co więcej, posiada flotę dysponującą nieco mniej niż 90 000 statków, które zapewniają 229 702 miejsc pracy.

2.2 Sektor rybołówstwa staje przed koniecznością dokonania trudnych dostosowań, spowodowanych uszczupleniem oraz — w niektórych przypadkach — wyczerpaniem zasobów rybnych w większości jego obszarów połowowych, a także niesprzyjającymi warunkami rynkowymi. Według komunikatu Komisji kontyngenty przyznawane statkom połowiącym na zachód od Europy główne gatunki denne (dorsz, płamiak, witlinek, czarniak i morszczuk) i gatunki bentoniczne (gładzica, sola, żabnica i homarzec) zmniejszają się od połowy lat dziewięćdziesiątych.

2.3 Mimo, że reforma WPRyb w 2002 r. uruchomiła proces modernizacji gospodarki połowowej w Unii Europejskiej i wprowadziła sektor na ścieżkę zrównoważonego rozwoju, jak również wdrożyła środki, takie jak plany odnowy zasobów, oznaczające ograniczenie połowów rybnych i tym sposobem drastyczne obniżenie zysków, sytuacja ta będzie nadal utrzymywać się w przyszłości.

2.4 Sytuacja ta, w połączeniu ze stałym wzrostem kosztów operacyjnych oraz drastyczną wyższą cen paliw sprawiła, że wiele statków rybackich prowadzi działalność ze znaczną stratą.

2.5 Komunikat Komisji wskazuje przyczyny odpowiedzialne za to, że duża część floty wspólnotowej znalazła się w tej sytuacji ekonomicznej, oraz sugeruje możliwe rozwiązania.

⁽⁵⁾ Fakty i liczby dotyczące WPRyb, podstawowe dane na temat Wspólnej Polityki Rybnej, wydanie 2006, Komisja Europejska

3. Tło

3.1 Oprócz innych przyczyn w komunikacie Komisji wskazane są dwa oczywiste czynniki:

- zmniejszające się dochody,
- wzrastające koszty.

3.1.1 Zmniejszające się dochody spowodowane są:

- niezmiennymi cenami rynkowymi:
 - wzrastającym odsetkiem importowanych ryb,
 - rozwojem akwakultury,
 - koncentracją sprzedaży w dużych sieciach dystrybucji,
- mniejszym zbiorem ryb:
 - intensywnym poławianiem pewnych populacji ryb,
 - niewystarczającym ograniczeniem potencjału floty.

3.1.2 Koszty operacyjne statków rybackich, które zazwyczaj rosną z roku na rok, uległy po 2003 r. drastycznemu wzrostowi spowodowanemu zwiększeniem cen paliwa. Trudności te dotyczą wszystkich sektorów floty rybackiej, ale w szczególności wpływają na trawlerzy denne, stanowiące największy segment wspólnotowej floty rybackiej, których wyniki operacyjne netto są ujemne.

4. Uwagi ogólne

4.1 Zaproponowane przez Komisję rozwiązania na rzecz złagodzenia obecnych trudności ekonomicznych w sektorze rybołówstwa obejmują:

- w perspektywie krótkoterminowej: środki na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw połowowych zdolnych do odzyskania opłacalności w drodze zmian strukturalnych;
- w perspektywie długoterminowej: zagwarantowanie, że sektor rybołówstwa będzie w stanie dostosować się do nowej sytuacji charakteryzującej się wysokimi cenami paliwa.

4.1.1 *Krótkoterminowe ratowanie i restrukturyzacja przedsiębiorstw połowowych*

4.1.1.1 W celu ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw połowowych, które znajdują się na skraju bankructwa lub w trudnej sytuacji finansowej Komisja przewiduje wykorzystanie istniejących instrumentów oraz istniejących ram pomocy państwa, w oparciu o Wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw ⁽⁶⁾ oraz Wytyczne dla celów analizy pomocy państwa dla rybołówstwa i akwakultury ⁽⁷⁾. Poza tym, przewiduje pewne wyjątki idące dalej niż dyrektywy (patrz punkty 4.1.1.5 i 4.1.1.6).

⁽⁶⁾ DzU C 244 z 01.10.2004

⁽⁷⁾ DzU C 229 z 14.09.2004

4.1.1.2 Taka pomoc na ratowanie może przyjąć postać pożyczki zwrotnej lub gwarancji, udzielonej na okres nie dłuższy niż sześć miesięcy. Celem takiej pomocy jest umożliwienie przedsiębiorstwom dostosowanie się do nowej sytuacji związanej z cenami paliwa, szczególnie w przypadku statków rybackich wykorzystujących narzędzia ciągnięte i połowiących zasoby denne. W przypadku, gdy pomocy na ratowanie przedsiębiorstwa towarzyszy zatwierdzony plan restrukturyzacji, pomoc tę można spłacić środkami otrzymanymi przez przedsiębiorstwo w formie pomocy na restrukturyzację.

4.1.1.3 EKES uważa, że aby pomoc na ratowanie była naprawdę skuteczna, powinna być bezzwrotna, w przeciwieństwie do pożyczki zwrotnej. W ten sposób pomoc na ratowanie byłaby atrakcyjniejsza dla przedsiębiorstw, przedstawiając sobą wartość dodaną. W przeciwnym wypadku zwykłą pożyczkę zwrotną można by uzyskać od jakiegokolwiek instytucji finansowej, bez potrzeby autoryzacji ze strony Komisji Europejskiej.

4.1.1.4 Pomoc na dalszą restrukturyzację przedsiębiorstw połowowych w celu przywrócenia rentowności będzie często oznaczać inwestycje na rzecz przystosowania statków rybackich. Wytyczne dotyczące pomocy państwa w sektorze rybołówstwa określają przepisy w sprawie pomocy na rzecz modernizacji i wyposażenia statków rybackich z zastrzeżeniem przepisów ustanowionych w rozporządzeniu o Instrumencie Finansowym Orientacji Rybołówstwa (IFOR⁽⁸⁾). Warunki przyznania pomocy krajowej na te cele są zatem takie same jak te stosowane względem pomocy Wspólnoty na mocy rozporządzenia IFOR⁽⁹⁾.

4.1.1.5 W wyjątkowych przypadkach Komisja może zatwierdzić pomoc krajową na rzecz niektórych rodzajów modernizacji, które nie są objęte przepisami ustanowionymi w rozporządzeniu IFOR, jeżeli jej celem jest restrukturyzacja przedsiębiorstw połowowych w ramach programów ratowania i restrukturyzacji. Przed wydaniem zatwierdzenia Komisja dokona oceny tychże programów w oparciu o wytyczne wspólnotowe pod warunkiem, że restrukturyzacja tychże przedsiębiorstw będzie oparta na realnych założeniach ekonomicznych w obecnym kontekście, przy uwzględnieniu stanu i potencjalnej ewolucji połowianych zasobów oraz z zapewnieniem opłacalności przedsiębiorstw poprzez ograniczenie kosztów operacyjnych bez zwiększania ogólnego bieżącego nakładu i potencjału połowowego.

4.1.1.6 Wyjątkowe zatwierdzenie przez Komisję pomocy państwa w ramach krajowych programów ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw nastąpi w przypadku następujących inwestycji:

a) pierwsza zmiana narzędzi połowowych skutkująca zastosowaniem metody połowowej, charakteryzującej się mniejszym zużyciem paliwa,

b) zakup narzędzi w celu zwiększenia oszczędności paliwa (np. mierniki ekonomiczności),

c) jedna wymiana silnika w przypadku:

1. statków, których całkowita długość nie przekracza 12 m i które nie wykorzystują narzędzi ciągniętych, a ich nowy silnik posiada taką samą lub mniejszą moc niż stary silnik,
2. wszystkich innych statków, których całkowita długość nie przekracza 24 m, a ich nowy silnik posiada co najmniej o 20 % mocy mniej niż stary silnik,
3. trawlerów, których całkowita długość przekracza 24 m, a ich nowy silnik posiada co najmniej o 20 % mocy mniej aniżeli stary silnik, a statek zmienia metodę połowową na taką, przy której występuje mniejsze zużycie paliwa.

4.1.1.7 W przypadku krajowych programów dopuszczających plan restrukturyzacji dla przedsiębiorstw dysponujących statkami od długości całkowitej nieprzekraczającej 12 m, Komisja mogłaby przyjąć, że ograniczenie mocy silnika, o którym mowa w punkcie 4.1.1.6 c) 3), może być stosowane „globalnie” na poziomie przedsiębiorstwa oraz, że wycofanie statku z eksploatacji bez wykorzystania pomocy publicznej liczyłoby się również na poczet wymaganej stopy redukcji.

4.1.1.8 Zasada ta byłaby również do przyjęcia w formie krajowych programów dopuszczających plan restrukturyzacji przedstawiony przez grupę małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP). W takich przypadkach można by zwiększyć opłacalność niektórych członków grupy poprzez działania podjęte przez innych, takie jak wycofanie z eksploatacji.

4.1.1.9 W trakcie tymczasowego zawieszenia działalności na czas potrzebny do przeprowadzenia zatwierdzonych inwestycji przedsiębiorstwa mogą ubiegać się o właściwą pomoc państwa pod warunkiem, że wniosek o taką pomoc zostanie złożony w ramach programów ratowania i restrukturyzacji przedsiębiorstw.

4.1.1.10 Jakkolwiek inna pomoc publiczna, w tym pomoc wspólnotowa, przyznana przedsiębiorstwu znajdującemu się w trudnej sytuacji będzie musiała być uwzględniona w ogólnej ocenie planów restrukturyzacji i długoterminowej rentowności.

4.1.1.11 Państwa członkowskie powinny zgłosić Komisji krajowe programy pomocy w celu ratowania i restrukturyzacji oraz, w przypadku większych przedsiębiorstw, indywidualne plany w ciągu dwóch lat od daty opublikowania niniejszego komunikatu. W ciągu dwóch lat od zatwierdzenia przez Komisję zgłoszonego planu państwa członkowskie powinny wydać decyzje administracyjne dotyczące planów restrukturyzacji.

4.1.1.12 Uwzględniając fakt, iż obecne trudności ekonomiczne dotknęły w szczególności statki wykorzystujące narzędzia ciągnięte, Komisja uważa, że taka pomoc na restrukturyzację powinna przede wszystkim objąć trawlerzy.

⁽⁸⁾ Rozporządzenie WE nr 1263/1999 z 12.06.1999 r.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie WE nr 2792/1999 z 17.12.1999 r.

4.1.1.13 Jeżeli chodzi o bezpośrednią pomoc operacyjną, w obecnej sytuacji charakteryzującej się wysokimi cenami paliwa Komisja odrzuca każdą interwencję publiczną na rzecz zrekomensowania tego nagłego wzrostu cen, gdyż byłoby to niezgodne z Traktatem.

4.1.1.14 W ramach rozwiązania alternatywnego Komisja mogłaby zatwierdzić system gwarancji, o który wnosi sektor rybołówstwa, w którym pieniądze wpłacane przez sektor w sprzyjających okolicznościach byłyby wypłacane w charakterze rekompensaty w przypadku nagłego wzrostu cen paliwa. Komisja mogłaby zatwierdzić taki system tylko wówczas, gdy gwarantowałaby on zwrot całej pomocy publicznej na warunkach rynkowych.

4.1.1.15 EKES, zgadzając się z diagnozą wystawioną przez Komisję, że wspólnotowy sektor rybołówstwa znajduje się w stanie kryzysu ekonomicznego, uważa również, iż proponowane środki na ratowanie sektora nie są ani realistyczne, ani wystarczające. EKES uważa, że środki te są nierealistyczne, ponieważ ogromna większość przedsiębiorców to firmy rodzinne lub właściciele jednego statku rybackiego, którzy działają na obszarach połowowych mając do dyspozycji ograniczone zasoby i bardzo niewielkie załogi, podlegają surowym przepisom gospodarki połowowej i mają bardzo ograniczone możliwości podjęcia działań na rzecz restrukturyzacji i zapewnienia ich krótkoterminowej rentowności. Ponadto w sytuacji, w której nie istnieje nowy budżet, niezależny od ustaleń IFOR/EFR, szanse na praktyczne zastosowanie tych nowych środków są bardzo niewielkie. EKES uważa w związku z tym, że komunikat ten będzie miał bardzo niewielki faktyczny wpływ na większość przedsiębiorstw.

4.1.1.16 Jednakże dla tych przedsiębiorstw, które ze względu na swoje rozmiary będą mogły ubiegać się o pomoc na ratowanie i restrukturyzację, komunikat powinien, zdaniem EKES-u, oferować następujące możliwości:

- ustalić budżet niezależny od środków przeznaczonych w ramach IFOR/EFR,
- zapewnić, aby pomoc na ratowanie była bezzwrotna oraz realizowana w okresie dłuższym niż 6 miesięcy,
- zapewnić, aby programy krajowe, które mają być przedstawione przez państwa członkowskie, były elastyczne i miały zdolność adaptacji, tak aby pozwolić firmom ubiegającym się o pomoc na szybki dostęp do przewidzianych środków.

4.1.1.17 EKES przypomina Komisji, że zastosowanie zasady *de minimis* w odniesieniu do pomocy mogłoby stanowić efektywny środek krótkoterminowy. Mimo wszystko Komitet uważa, że pułap przewidziany w ramach obowiązującego prawodawstwa (3000 EUR dla przedsiębiorstwa na okres trzech lat) jest bardzo niski i niewłaściwy w bieżącej sytuacji, szczególnie przy uwzględnieniu, że dla innych sektorów w UE, za wyjątkiem rolnictwa, zatwierdzono pułap w wysokości 100 000 EUR. W związku z powyższym Komitet jest zdania, że istnieje pilna

potrzeba dokonania przeglądu przepisów określających pomoc *de minimis* na rzecz rybołówstwa oraz podwyższenie pułapu pomocy do sumy 100 000 EUR, podobnie jak w przypadku innych sektorów. Propozycja ta została już przedstawiona przez EKES w opinii w sprawie planu działania w zakresie pomocy publicznej *Mniejsza i lepiej ukierunkowana pomoc państwa: mapa drogowa reformy pomocy państwa na lata 2005 — 2009* ⁽¹⁰⁾.

4.1.1.18 Innym środkiem, który mógłby okazać się pomocny dla przedsiębiorstw i załóg jest uznanie poważnej sytuacji gospodarczej sektora rybołówstwa za nieprzewidziane okoliczności, zgodnie z art. 16 rozporządzenia IFOR, który zezwala na udzielenie rekompensaty rybakom oraz właścicielom statków za tymczasowe przerwanie działalności w podobnej sytuacji.

4.1.1.19 Mając na celu szybsze dostosowanie potencjału połowowego statków rybackich do stanu zasobów rybnych, Komitet sugeruje, aby w perspektywie krótkoterminowej Komisja utworzyła wspólnotowy fundusz złomowania, łącznie ze specjalnym budżetem, z którego korzystałyby w sposób obligatoryjny i na zasadzie wyłączności państwa członkowskie w imieniu przedsiębiorstw wnioskujących o zezłomowanie ich statków. Fundusz taki dawałby pierwszeństwo tym segmentom floty, które mają najwięcej trudności.

4.1.1.20 Komitet jest również zdania, że w perspektywie krótkoterminowej Komisja powinna dokonać przeglądu wytycznych dotyczących pomocy państwa dla sektora rybołówstwa, aby pozwolić na opracowanie w państwach członkowskich specjalnego rejestru statków rybackich, co umożliwiłoby poprawę konkurencyjności dalekomorskiej floty rybackiej prowadzącej połowy poza wodami terytorialnymi Wspólnoty, jak miało to miejsce w latach 90. w przypadku floty handlowej.

4.1.1.21 Jeżeli chodzi o system gwarancji w przypadku nagłego wzrostu cen paliwa, Komitet uważa go za kolejny rodzaj pomocy, który mógłby pomóc pozostawić statki rybackie w eksploatacji w obecnych trudnych warunkach. W związku z powyższym Komitet udziela temu systemowi poparcia, mimo iż w obecnej sytuacji gospodarczej zastosowanie go na warunkach wymaganych przez Komisję jest bardzo nieprawdopodobne. Dlatego też Komitet uważa, że Komisja powinna zezwolić państwu członkowskiemu na całkowite lub częściowe pokrycie kosztów premii za kontrakty ubezpieczeniowe zawarte w przyszłości przez organizacje w sektorze rybołówstwa w celu zagwarantowania maksymalnej ceny ropy w określonym czasie, tak jak ma to miejsce w sektorze rolniczym.

4.1.1.22 Z drugiej strony, Komitet uważa za wskazane skorygowanie przepisów fiskalnych dotyczących rybołówstwa przybrzeżnego; sądzi zwłaszcza, że można by wprowadzić zwolnienie z podatku od osób prawnych dochodów uzyskanych przez rynkowe przedsiębiorstwa franszyzowe z tytułu ich interwencji przy pierwszej sprzedaży ryb, a także zmniejszyć VAT w przypadku operacji pośrednictwa przeprowadzanych przez te przedsiębiorstwa.

⁽¹⁰⁾ DzUC 65 z 17.03.2006

4.1.2 Środki i inicjatywy długoterminowe

4.1.2.1 W ujęciu długoterminowym perspektywy sektora rybołówstwa będą obiecujące jedynie w przypadku, gdy odnowione zostaną populacje ryb i prowadzone będą zrównoważone połowy. W tym kontekście w komunikacie zaproponowano następujące środki:

- a) poprawa gospodarki rybackiej,
- b) lepsze przestrzeganie przepisów gospodarki rybackiej,
- c) organizacja i zarządzanie rynkami rybnymi,
- d) propagowanie badań nad metodami połowowymi bardziej przyjaznymi środowisku i zmierzającymi do uzyskania większej oszczędności paliwa.

4.1.2.2 Komitet uważa, że wszystkie te długoterminowe środki zostały już przewidziane w nowej WPRyb. Niemniej jednak pragnie wezwać Komisję, aby ta zwróciła uwagę, iż w celu osiągnięcia systemu gospodarki rybackiej zapewniającego maksymalny podtrzymywalny odłów, niezbędne są nowe praktyczne koncepcje, gdy plany ponownego utworzenia i zarządzania najbardziej zagrożonymi zasobami zostaną już zrealizowane.

4.1.2.3 EKES w pełni popiera dążenia Komisji do zagwarantowania, że przepisy Wspólnej Polityki Rybołówstwa są właściwy sposób stosowane na terytorium Unii. Komitet przypomina, że Komisja jest zobowiązana do ścisłej współpracy z Europejską Agencją Kontroli Rybołówstwa (EFCA), zgodnie ze swoim celem określonym w komunikacie, oraz że jest zobowiązana do udostępnienia agencji personelu w wystarczającej ilości, jak również finansowania w celu realizacji powierzonego jej kluczowego zadania.

4.1.2.4 EKES nalega, aby Komisja wzmogła swoje działania zmierzające do zwalczania nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów; jednym z rozstrzygających środków zapobiegawczych jest zamknięcie dla takich połowów wspólnotowego rynku, na który trafia główna część nielegalnych połowów. Komitet uważa, że kolejnym skutecznym środkiem wymierzonym w tego rodzaju połowy jest zakaz przeladunku na pełnym morzu.

4.1.2.5 Komitet uważa, że niezbędne jest przeprowadzenie oceny organizacji rynku rybnego zgodnie z propozycją Komisji, mając na względzie zwiększenie zwrotów finansowych, wykorzystanie nowych instrumentów, poprawę wprowadzania do obrotu ryb i produktów rybołówstwa, a także umożliwienie producentom zwiększenia wartości dodanej tych produktów w sprzedaży pierwotnej oraz uczestniczenia w procesie wprowadzania do obrotu. Komitet uważa, że organizacje producenckie mają w tym miejscu do odegrania znaczącą rolę, i że w związku z tym należy udzielić im poparcia. W tym celu EKES sądzi, że wysiłki Komisji i państw członkowskich powinny zostać skierowane na zmianę mentalności rybaków odnośnie powyższych zagadnień.

4.1.2.6 EKES udziela poparcia przedstawionej przez Komisję koncepcji sporządzenia kodeksu postępowania dotyczącego branży rybnej w Unii Europejskiej, jak również propagowania oznakowania ekologicznego, jak tylko debata w tej sprawie — w której Komitet wydał ostatnio opinię — zostanie zakończona.

4.1.2.7 Komitet uważa ostatni długoterminowy środek zaproponowany w komunikacie (propagowanie badań nad metodami połowowymi bardziej przyjaznymi środowisku i zmierzającymi do uzyskania większej oszczędności paliwa) za decydujący. Wyraża też nadzieję, że określone przez Komisję zobowiązania finansowe zostaną zrealizowane, i że udzieli się maksymalnego wsparcia projektom przedstawionym przez organizacje reprezentujące sektor rybołówstwa, a także stworzone zostaną rybackie platformy technologiczne.

4.1.2.8 EKES uważa, że w świetle obecnej sytuacji związanej z ceną paliw, która wydaje się nieodwracalna, największe znaczenie ma przeprowadzenie badań we wszystkich obszarach proponowanych w komunikacie. W szczególności Komitet uważa, że niezbędne są badania nad produkcją energii odnawialnej, przede wszystkim opracowanie i praktyczne zastosowanie nowych rodzajów biopaliw oraz poprawa efektywności energetycznej. Komitet wzywa Komisję Europejską i państwa członkowskie do wsparcia finansowego projektów przedstawionych przez organizacje sektora rybołówstwa.

Bruksela, 14 września 2006 r.

Przewodnicząca

Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

Anne-Marie SIGMUND